

Skutečnost, že k sólovému výstupu byla vybrána dívka v souboru téměř nová, se dotkla všech, ale Fazole přece jen víc. Bylo to poprvé, co si musela přiznat, že Vyžle je vážnou konkurentkou. Vyklidit pole bez boje se jí nechtělo, ale jistá, že v soutěži obstojí, si nebyla.

Kocour nespouštěl oči z parketu a ze samých představ se teď potil tak silně, až mu vlasy zplihly a nalepily se k lebce. Napadlo ho, že s těmi zbytečně poetickými názvy skladeb je třeba něco udělat. Jako list, takový nesmysl, hned zítra si balerínu zavolá na koberec. To s sebou neslo hned celou řadu netušených možností. Celý nabuzený se do nápadu zakousl jako hladový sumec, natěšen se natrásl a pyšně se nadmul. Rudohnědé znaménko na tváři mu ožilo a naběhlo. Musel mírně, právě úmysly neměly s politikou nic společného, ale říct to musel, od toho byl kádrovák a od zdaru rozhovoru se odvíjela další vítězství.

Proti své vůli pocítil, jak se v něm uvnitř něco pohnulo. A zahlodalo. Jako červ. Máš pravdu, otče, je ze mě zvíře. No a co dál? To mi to budeš do smrti vyčítat? Měl ses o mě starat, a ne se nechat zavřít. Kvůli takové pitomosti! Uznej aspoň, že to byla od tebe pořádná dětinskost! Doživotí, a za co? Teď je pozdě! Jsem kádrovák, pořádné zvíře, vyškolili mě. Dávám pozor na takové podvrtné živly, jako jsi byl ty. Pravdou je, že jsem se tomu moc nebránil. Mít moc je totiž docela dobrý pocit. Zřekni se mě, anebo se s tím smiř. Jenom mi to do smrti nevyčítej!

Otočil se po Hedvice, která z něj po celou dobu nespouštěla oči. Přivedlo ji to do rozpaků a začala bouřlivě tleskat. Nehodilo se to, klavír ještě docela nedozněl, a Fazole hanbou zčervenala až k uším. Pak se k potlesku přidal i Kocour. Vždycky se vyplatí mít někoho v záloze, říkal si. Co pak, to se uvidí.

Znaménko i ohryzek mu teď pulzovaly jako zbledlé a horkost z blízkosti vytoužené bytosti mu v prudkých výbojích vystřelovala do břicha i do spánků a máčela porost na prsou. Žádostivost ho zbavovala opatrnosti, tleskal a jako šelma, číhavě a krůček po krůčku, opouštěl své stanoviště u dveří. Bylo to v něm. Myšlenka, že kvůli baleríně by byl schopný i vraždit, ho na okamžik ovládla a posedla jako záchvat šílenství.

Hedvika se dál držela těsně v jeho blízkosti a Kocour se polichoceně usmál. Jeho vyhlédnuté kořisti se nemohla rovnat, ale jako přestupní stanice... něco jako odrazový můstek nebyla úplně špatná. Pohled upřený do zátylku ho těšil. Znamenal, že byl nejen na lovu, ale sám byl loven.

Krůček po krůčku se dál blížil ke kruhu dívek, které se teď nadšeně tlačily nahoru na pódium. Snad by to zůstalo bez povšimnutí, kdyby dokázal ovládnout netrpělivé mlasknutí jazykem. V nastalém tichu to byl zvláštní, pleskavý zvuk, jako když venkovští kluci dělají na rybníku žabky.

Ríká se, že psi mají šestý smysl, ale na dogu v té chvíli nikdo nevzpomněl. Zaútočila ze zálohy pružně a lehce jako na pérách, a kdyby její skok nebyl zakončen těžkým zuchnutím, dokonce i tiše. Vítězně se rozkročila nad Kocourem, loupla očima po paní a znuděně zívla v očekávání pochvaly. Oběma tlapami přitom na zemi nepřestávala obepínat rozhalený hrudník, který bohatě třísnila svými slinami.

Kruh, který se kolem nich uzavřel, teď uctivě poodstoupil. Lovecká vášň a radost z kořisti vytáhla Dobrotivě z tlamy jazyk v celé jeho délce, ten uviděl Kocour z pohledu nejdřív. Vzápětí se mu protočily panenky a zvedl žaludek. To už ale Laň pevně chytla Dobrotivou za řetěz kolem krku. Taková nespravedlnost ji očividně popudila a jindy mírumilovná doga se vzepjala na zadní a zacvakala naprázdno tesáky.

Kocour hrůzou zesinal. Zakousne mě jako králíka, napadlo ho, a při té představě ztratil vědomí. Když se probral z leknutí, podkládala mu Laň z jedné strany hlavu polštářem a z druhé se nad ním skláněla Hedvika, role ošetřovatelky jí přišla právě vhod. Sotva ty dvě uviděl, opět zbledl a jeho tvář dostala nepřítomný a poněkud náměsíčný výraz. Po krátké úvaze usoudil, že udělá nejlíp, když se na dramatický konec večera prostě nebude pamatovat.

Časem získala celá příhoda na barvitosti a ještě dlouho kolovala po škole v různých obměnách. Daleko nejhůř dopadla Dobrotivá. Nejenže jí vlastní paní nasadila potupný náhubek, ještě byla uvazována řetězem k zábradlí na chodbě. Celé dlouhé minuty, bez oddechu přecházela sem a tam jako v kleci, pět kroků doprava, pět doleva, víc řetěz nedovoloval. Jak sebou škubala, řinčel jako věžeňské okovy a její kvílivá žaloba se linula chodbami a trhala je na kusy.

Trvalo dlouho, než se na incident pozapomnělo. Okamžik, kdy ji vzali opět na milost, byl ve skutečnosti úlevou pro všechny zúčastněné.

Dobrotivá však nezapomínala. Nepřátelství na život a na smrt v ní po celou dobu sílilo a zrálo a čekalo na příležitost.